

Kære folketingspolitikere

Jeg hedder Brian Esdahl Sørensen, og jeg bor i Snæbum i Nordjylland. Jeg er ganske almindelig lønmodtager, jeg er 46 år gammel, og mit højeste ønske er at få mit liv og min nattesøvn tilbage.

Ser du, jeg er ligesom tusindvis andre kommet voldsomt i klemme, i Skats vridemaskine. Vurderingsstyrelsen har for 14 dage siden meddelt mig, at det landbrug, som jeg købte for hele min opsparing og dertil lånte penge for 1 år siden, ikke længere er et landbrug, men en ejerbolig. Konsekvensen af denne omkategorisering kan ingen steder fremskaffes, men en 6 til 10-dobling af ejendomsskat og grundskyld virker overhængende, da vurderingen ser ud til at stige, og grundskylden for jordtilliggende er væsentlig højere for ejerbolig end for landbrug.

Det, jeg slet ikke forstår, er hvordan mine 5,8 ha, som min nabo søger EU-støtte på og passer og dyrker, ikke er landbrugsjord? Hvis jeg sælger de 5,8 ha til min nabo, så er det for ham landbrugsjord, da han i forvejen har i omegnen af 100 ha. -Så det er ikke jorden eller benyttelsen, men ejeren der afgør grundskyldpromillen. Hvis jeg omvendt køber 5 ha af min nabo, så har jeg 10,8 ha landbrugsjord og vil selv blive opkrævet den lave grundskyld. -Altså er det kun de små brug, der skal pålægges en højere grundskyld. Men vælger jeg at udtage noget af de 10 ha til natur eller andet grønt formål, så er min jord alligevel ikke landbrugsjord, for så skal jeg nemlig have over 15 ha for at blive på den lave grundskyld.

Undskyld, men det giver simpelthen ingen mening. Og slet ikke når Danmark har et mål om 30% natur.

Tilbage til mig, min fremtid og min nattesøvn.

Jeg har ingen økonomisk formåen til at opkøbe mere jord. Jeg har som sagt lige købt mit landbrug og er kun lige ved at finde mig til rette. Målet er at jeg selv overtager dyrkningen af min egen jord og får lavet nogle nye læbælter og noget vildtpleje, til glæde for natur og dyreliv.

Alt dette som var meget håndgribeligt indtil for 14 dage siden, hvor jeg modtog styresignalet fra Skat, virker nu som en meget fjern og urealistisk drøm. Jeg er i stedet i en situation, hvor jeg risikerer ikke at have råd til at blive på min landejendom.

Så er mine muligheder begrænset til, at jeg:

- 1) Afleverer nøglen til kreditforeningen med det samme og accepter, at min opsparing er væk og erstattet af økonomisk ruin.
- 2) At jeg sælger jorden fra til landmanden og bruger penge til at betale skattebilletten, som jo kommer med tilbagevirkende kraft, og så sender jeg resten til kreditforeningen. Huset kan derefter formentlig ikke sælges, for hvem vil bo i et over 100 år gammelt hus langt ude på landet, hvor vejvedligehold, varme- og vandforsyning og kloakering er for egen regning og så stadig på et frimærke der er mindre end en parcel i byen. Så jeg er stavnsbundet til adressen indtil den dag om 15-20 år, når kreditforeningslånet er betalt, og jeg kan lade huset rive ned og komme herfra uden én krone på lommen.
- 3) Jeg kommer med i den famøse overgangsordning. Her og nu får jeg lov at beholde min jord og skal ikke betale mere. Men jeg må ikke fortage ændringer på grunden eller af huset. Selv opsætning af et shelter eller et brændeskur kan i værste fald betyde exit fra ordningen. Det bestemmer Skat helt suverænt. Huset vil være nøjagtig lige så svært at sælge som ved scenarie 2. Hvis nogen skulle have lyst til at overtage, vil de komme på den høje takst og derfor vil husprisen, der jo er en afspejling af den månedlige husleje inklusiv skatter, være faldet drastisk og et stort tab må påregnes. Så i dette scenarie bliver jeg både fæstebonde ved Skat og mister min opsparing.

Jeg beder dig om at revurdere formålet med de nye vurderinger og styresignalet fra Skat. Hvad er det, vi vil og er vi på rette spor med de her tiltag? Får vi mere eller mindre natur, når den lille tvinges til at sælge til den store? Hvad kommer der til at ske med affolkningen på landet, når de færreste har råd til at bo der? Hvad fortæller historien os? Mangler der en kategori for ejendomme i landdistrikterne, hvor skatten står mål med de udgifter der helt naturligt er ved at passe jord, skov og natur til glæde for alle? Og hvorfor skal almindelige mennesker leve i frygt for deres egen statslige organer i en retsstat? For det er konsekvensen af den vej, vi er på vej ned af. Ingen kan vide sig sikre.